

רע"פ 2474/18 - יואל גולדברג, עו"ד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2474/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: יואל גולדברג, עו"ד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בתיק עפ"ת 22673-11-17 שניתן ביום 15.2.2018 על ידי כב' השופט סאאב דבור

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ס' דבור) מיום 15.2.2018 בעפ"ת 22673-11-17, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על תנאים שנקבעו לביטול פסק-דין שניתן בהיעדר התייצבות בהחלטת בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופטת מ' חליחל-דיאב) מיום 3.10.2017 בתת"ע 11337-11-15 (להלן: תיק התעבורה)).

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

1. על-פי עובדות כתב האישום, ביום 15.12.2014 נהג המבקש בדרך שאינה עירונית במהירות העולה על המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. המבקש הגיש בקשה להישפט על עבירה זו, ובהתאם, זומן לדין בבית משפט לתעבורה ביום 30.12.2015. לאחר שהמבקש לא התייצב לדין, ניתן נגדו פסק-דין בהיעדרו, בגדרו הוטל עליו קנס בסך 750 ש"ח (להלן: פסק-הדין).

2. ביום 4.8.2016 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק-הדין, בטענה שלא קיבל לידי כתב אישום או הזמנה לדין, משאלו נשלחו לכתובת שגויה. עוד טען המבקש כי לא נהג ברכב במועד הנטען בכתב האישום. בטרם מתן החלטה בבקשת הביטול, הורה בית המשפט למבקש לעמוד על סיכויי הגנתו, לפרט מי נהג ברכב ולצרף תצהיר חתום על-ידו. בתגובה, טען המבקש כי גיסתו, שנהגה ברכב, תוחתם על תצהיר כשתגיע לישראל בקרוב.

3. ביום 2.10.2016 דחה בית המשפט לתעבורה את הבקשה לביטול פסק-הדין בקבעו כי הדו"ח נשלח לכתובתו הרשומה של המבקש ובנסיבות אלה קמה "חזקת מסירה", כאמור בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: תקסד"פ), וכי על המבקש נטל הראיה להפריכה.

על החלטה זו ערער המבקש לבית המשפט המחוזי שקבע כי חזקת המסירה אכן קמה בעניינו של המבקש, אולם החלטת בית המשפט לתעבורה לא כללה קביעה מפורשת לגבי הפרכתה. לפיכך, ביום 11.7.2017 הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת א' אריאלי) על החזרת הדין לבית המשפט לתעבורה כדי לבחון האם נסתרה חזקת המסירה.

4. בית המשפט לתעבורה, לאחר ששמע את טענות הצדדים ועיין בראיות שהוצגו, הורה על ביטול פסק-דינו בכפוף לכך שהמבקש יישא בתשלום הוצאות בסך 600 ש"ח ויצרף תצהיר ויפוי כוח מטעם הנהגת, תוך 30 יום (החלטה מיום 3.10.2017 בתיק התעבורה (להלן: התנאים)). את החלטתו נימק בית המשפט באלה:

בבקשה להישפט ציין המבקש את כתובת מגוריו, בניגוד לטענתו כי מסר את כתובת משרדו. לכתובת זו, שהיא גם כתובתו הרשומה במאגרי המידע, נשלחה הזמנה לדין בדואר רשום, שלא נדרשה; טענת המבקש לפיה עבר דירה באופן זמני בשל שיפוצים בביתו אינה מפריכה את חזקת המסירה משמדובר בסיבה התלויה בו; המבקש שלח את בקשתו להישפט לאחר שהחלו עבודות הבניה (שארכו למעלה משנה) מבלי שעדכן את כתובתו; המבקש לא צירף תצהיר ויפוי כח של הנהגת שלטענתו נהגה ברכב. על אף כל האמור, החליט בית המשפט לתעבורה ולפנים משורת הדין להורות על ביטול פסק-הדין בכפוף לתנאים שפורטו לעיל.

5. המבקש ערער על החלטה זו לבית המשפט המחוזי. בפסק-דינו קבע בית המשפט המחוזי כי לא נפל כל פגם בהתניית ביטול פסק-הדין בתנאים שנקבעו וכי בית המשפט לתעבורה בא לקראת המבקש בהחלטתו. בית המשפט ציין כי המבקש לא תמך את טיעונו בתצהיר של מי שלטענתו נהגה ברכב ביום ביצוע העבירה, ואף התייחס לטענת המבקש בפני בית המשפט לתעבורה לפיה אינו רוצה להחתים את הנהגת על תצהיר (טענה שנזנחה בהמשך שעה שהמבקש כפר בכל עובדות כתב האישום, לרבות בכך שמדובר ברכבו). נקבע כי בנסיבות אלו היה מקום לחייבו בהגשת תצהיר. עוד נקבע כי חיובו של המבקש בהוצאות - בדין יסודו, משום שהזימון נשלח לכתובת שבה נקב המבקש בעצמו בגוף בקשתו להישפט והיה בידו למנוע בזבוז זמן שיפוטי יקר. בהתחשב בכל האמור, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש.

6. לטענת המבקש יש ליתן רשות ערעור בשל עיוות דין שנגרם לו. בתוך כך טען, בין היתר, כי הוא סתר את חזקת המסירה; כי הדרישה לתצהיר חתום על-ידי הנהגת אינה ראויה מקום שישנם "חילוקי דעות במשפחה ביחס לזהותה"; וכי לא מתקיימות בעניינו נסיבות חריגות המצדיקות הטלת הוצאות משפט בהליך פלילי. לפיכך, עתר המבקש להורות על ביטול פסק-דינו של בית המשפט המחוזי, ביטול התנאים בהחלטת בית המשפט לתעבורה ועל העברת התיק להקראה בפני מותב חדש.

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים; או כאשר עולה חשש ממשי לעיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 4414/17 אלאערג נ' יו"ר הועדה המחוזית לתכנון ולבניה ירושלים (25.6.2017); רע"פ 8726/17 ח'טיב נ' הועדה המקומית לתו"ב מבוא עמקים (21.12.2017)).

8. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור על נספחיה ובהחלטות בתי המשפט בערכאות הקודמות, לא שוכנעתי שנגרם למבקש עיוות דין או כי הבקשה מגלה עילה המצדיקה מתן רשות ערעור.

כפי שצוין בהחלטות בערכאות הקודמות, החלטת בית המשפט לתעבורה לבטל את פסק-דינו ניתנה לפנים משורת הדין והתנאים שנקבעו דרושים בנסיבות העניין. נהפוך הוא, בית המשפט לתעבורה נטה חסד למבקש ואין כל ממש בטענותיו לעיוות דין.

9. לגופו של עניין, בצדק נקבע כי המבקש לא סתר את חזקת המסירה שבסעיף 44 לתקסד"פ. הדברים נומקו בהרחבה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי וכן בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה, תוך התייחסות לעובדות המקרה ולטענות המבקש, ואין צורך לחזור עליהם כאן. בנסיבות אלה, לא עלה בידי המבקש להצביע על עילה מוצדקת לאי התייצבותו (ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, בפסקאות 34-35 (25.3.2018) (להלן: עניין סאלם)).

זאת ועוד, בקשתו של המבקש לביטול פסק-הדין הוגשה ללא תצהיר המאמת את מלוא טענותיו. בקשה לביטול פסק-דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (עניין סאלם, בפסקאות 36-38 ובפסקה 43; ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם, בפסקה 8 (6.1.2009)). לפיכך, בצדק הותנה ביטול פסק הדין בהגשת תצהיר מטעם מי שנהג ברכב.

לבסוף, סעיף 130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 מסמיך את בית המשפט שנעתר לבקשה לביטול פסק-דין להטיל על המבקש תשלום הוצאות שנגרמו בשל אי-התייצבותו. בנסיבות המתוארות בעניינו של המבקש, וכפי שעמד על כך בית המשפט קמא, היה מקום להשית הוצאות כתנאי לביטול פסק-הדין ואין בכך כדי לגרום לעיוות דין.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד באב התשע"ח (26.7.2018).

שׁוֹפֵט
